

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	9514100101
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9514100101.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému Ing. J. D. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 24. septembra 2015 v Bratislave o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného Ing. J. D. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 15. októbra 2014, sp. zn. BB - 3 T 22/2014, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 15. októbra 2014, sp. zn. BB - 3 T 22/2014, bol obžalovaný Ing. J. D. uznaný za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 19. marca 2013 v čase okolo 14.20 hod. v Dunajskej Strede, v budove Obvodného úradu životného prostredia v Dunajskej Strede (ďalej len OUŽP DS), na ulici Ádorská 500, počas osobného stretnutia s Ing. T. W., ktorý si osobne prišiel prevziať písomné vyjadrenie OUŽP DS podľa § 16 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch (ďalej „Zákon o odpadoch“) vo veci žiadateľov Y. a J. B., za ktorých konal ich otec F. B., po diskusii ohľadne splnenia náležitostí na vydanie takéhoto vyjadrenia v rozpore s ustanovením § 60 ods. 1 písm. b), d) zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe si od Ing. T. W. ešte vyžiadal jeho mobilný telefón s užívateľským číslom XXXX XXXXXX, ktorým zavolať na telefónne číslo XXXX XXXXXX, o ktorom vedel, že ho užíva S. T. a s ktorým predtým v presne neidentifikovanom čase uzavrel ústnu dohodu, že ho skontaktuje so všetkými osobami, ktoré žiadajú vyjadrenie v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia Zákona o odpadoch a chcú uskladiť riečny sediment za účelom umožnenia ich prípadnej obchodnej alebo inej spolupráce a eventuálneho profitu tak svojho ako aj S. T., pričom v rámci komunikácie Ing. T. W. si so S. T. dohodol stretnutie na deň 19.

marca 2013 v čase okolo 15.00 hod. v Dunajskej Strede, Gabčíkovská cesta 5676/50, v reštaurácii Hotelu Legend, kde S. T. Ing. T. W. počas rozhovoru slangom stále za situácie, kedy požadované vyjadrenie vedené pod spisovou značkou A 2013/00382 ešte nebolo podpísané, oznámil, že za bezproblémové vydávanie písomných vyjadrení v pôsobnosti OUŽP DS, bude musieť poskytnúť „jednorazový poplatok 2 plachty“, teda finančnú hotovosť vo výške 2.000,- Eur ako úplatok pre Ing. J. D., pričom však J. D. v rámci telefonického hovoru v ten istý deň uviedol, že „má pre neho tisíčku“ a následne dňa 22. marca 2013 v čase okolo 10.55 hod. v Dunajskej Strede, Gabčíkovská cesta 5676/50, v reštaurácii Hotelu Legend, S. T. časť požadovanej finančnej hotovosti vo výške 500,- Eur od Ing. T. W., v tom čase už ustanoveného agenta konajúceho na príkaz súdu, prijal.

Za to bol obžalovaný Ing. J. D. Špecializovaným trestným súdom odsúdený podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky. Zároveň bol obžalovanému podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 2.000,- € (dvetisíc eur) a pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov. Nakoniec bol obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený aj trest zákazu činnosti - výkonu zamestnania, povolania alebo funkcie s rozhodovacou právomocou v orgánoch verejnej moci v trvaní 4 (štyri) roky.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolania prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len špeciálny prokurátor) a obžalovaný Ing. J. D..

Špeciálny prokurátor v odôvodnení podaného odvolania sa nestotožnil so skutkovým záverom a z toho rezultujúcim právnym posúdením konania obžalovaného Ing. J. D., pokiaľ Špecializovaný trestný súd nemal za preukázanú súvislosť medzi požadovaním sumy 2.000 Eur svedkom S. T. a podpisom obžalovaného Ing. J. D. na vyjadrení k vývozu riečneho sedimentu. V tejto súvislosti poukázal a veľmi detailne vyhodnotil výpovede svedka Ing. T. W., obsah zaznamenaných telefónnych hovorov a obrazovo - zvukových záznamov, ktoré vo svojom súhrne svedčia pre záver, že obžalovaný Ing. J. D. svojím konaním umelo vytvoril podmienky na korupčné správanie a nasmeroval svedka Ing. T. W. na svedka S. T., s ktorým bol vopred dohodnutý, aby v jeho mene požadoval peňažné plnenia, ktoré sa obával požadovať priamo on sám, aby tým neohrozil svoje zamestnanie. Keď bol následne uzročený s tým, že za podpis mu bude daný úplatok, predmetné vyjadrenie na vývoz riečnych sedimentov podpísal. Podľa názoru špeciálneho prokurátora vykonané dôkazy preukazujú, že obžalovaný Ing. J. D. cez sprostredkovateľa si vyžiadal, resp. nechal sľúbiť úplatok najmenej vo výške 1.000,- Eur a takto konal v postavení prednostu Obvodného úradu životného prostredia ako verejný činiteľ a v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, ktorým vydávanie stanovísk štatutárnym zástupcom tohto štátneho orgánu k možnosti vyvážať riečne sedimenty bez pochyby bol.

Vzhľadom na vyššie uvedené špeciálny prokurátor mal za to, že konanie obžalovaného Ing. J. D. malo byť právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Z týchto dôvodov potom špeciálny prokurátor sa podaným odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, aby obžalovaného Ing. J. D. na skutkovom základe uvedenom v obžalobe uznal za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom strázenia, rovnako tak aby mu uložil peňažný trest a trest zákazu činnosti.

Obžalovaný Ing. J. D. v odvolaní odôvodnenom prostredníctvom svojho obhajcu sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pokiaľ tento ho neuznal za vinného pre skutok uvedený v obžalobe.

Na druhej strane obžalovaný Ing. J. D. mal za to, že Špecializovaný trestný súd vykonané dôkazy

nesprávne vyhodnotil, pokiaľ ho uznal za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., keďže uvedený záver prvostupňového súdu je založený len na domnienkach, ktoré nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch.

V tejto súvislosti obžalovaný Ing. J. D. argumentoval tým, že ním predložená podrobná analýza a vyhodnotenie jednotlivých dôkazov - výpovedí svedkov a zvukového záznamu z 22. marca 2013 - sú v zrejmom rozpore s nepravdivým a účelovým tvrdením svedka S. T., že za „dohodenie obchodu“ v súvislosti s vývozom riečneho sedimentu zúčastnenej strany, vrátane jeho samotného, rátať s istým druhom provízie.

Podľa názoru obžalovaného Ing. J. D. zo strany Špecializovaného trestného súdu aplikovaný enormne extenzívny výklad jeho slovnej reakcie na jednu vetu vyslovenú v telefonáte svedkom S. T. je v rozpore so zásadami trestného práva a nemôže odôvodňovať uznanie viny zo spáchania trestného činu, keďže podľa neho nejde o usvedčujúci dôkaz.

Obžalovaný Ing. J. D. napokon v podanom odvolaní z procesného hľadiska namietať porušenie zásady totožnosti skutku, ku ktorému došlo napadnutým rozsudkom, keďže Špecializovaný trestný súd ho uznal za vinného zo spáchania skutku, ktorý je z hľadiska objektívnej stránky, pokiaľ ide o jeho konanie a spôsobený následok, úplne iný ako ten, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba.

Z týchto dôvodov obžalovaný Ing. J. D. sa podaným odvolaním domáhal oslobodenia spod obžaloby a zároveň zamietnutia odvolania špeciálneho prokurátora.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali procesné strany na to oprávnené, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli a urobili tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom ako dôvodné odvolací súd vyhodnotil obidve, i keď odvolanie obžalovaného Ing. J. D. len z procesnoprávneho hľadiska.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto vykonaného prieskumu zistil, že záver Špecializovaného trestného súdu o vine obžalovaného Ing. J. D. v rozsahu ako ho ustálil, je nezákonný pre prítomné chyby rozsudku v dôsledku toho, že Špecializovaný trestný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods.1 písm. b/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací všeobecne považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v posudzovanej veci však zistil, že Špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa jednak nevyhodnotil všetky doposiaľ známe okolnosti prípadu a jednak neurobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia.

Špeciálny prokurátor podal 22. júla 2014 obžalobu na v tom čase obvineného Ing. J. D. pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom

skutkovom základe, že

dňa 19. marca 2013 v čase okolo 14.20 hod. v Dunajskej Strede, v budove Obvodného úradu životného prostredia v Dunajskej Strede (ďalej len OUŽP DS), na ulici Ádorská 500, počas osobného stretnutia s Ing. T. W., ktorý si osobne prišiel prevziať písomné vyjadrenie OUŽP DS podľa § 16 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch (ďalej „Zákon o odpadoch“) vo veci žiadateľa F. B., po otázke Ing. T. W., že „prečo odmieta podpísať žiadosť“, si od neho vyžiadala jeho mobilný telefón s užívateľským číslom XXXX XXX XXX, ktorým zavolať na telefónne číslo XXXX XXX XXX, kde sa mu ozval S. T., ktorý si s Ing. T. W. dohodol stretnutie na deň 19. marca 2013 v čase okolo 15.00 hod. v Dunajskej Strede, Gabčíkovská cesta 5676/50, v reštaurácii hotela Legend, kde mu počas rozhovoru slangom oznámil, že za bezproblémové vydávanie písomných vyjadrení v pôsobnosti OUŽP DS bude musieť poskytnúť „jednorázový poplatok 2 plachty“, teda finančnú hotovosť vo výške 2. 000,- Eur ako úplatok pre Ing. J. D., pričom dňa 22. marca 2013 v čase okolo 10.55 hod. v Dunajskej Strede, Gabčíkovská cesta 5676/50 v reštaurácii hotela Legend, S. T. časť požadovanej finančnej hotovosti vo výške 500,- Eur od Ing. T. W. ako sprostredkovateľ prijal s úmyslom odovzdať ich následne Ing. J. D..

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa názoru Špecializovaného trestného súdu základnou otázkou, ktorú v súvislosti s vinou musel riešiť, bolo posúdenie faktu, či „S. T. bol naozaj osobou, ktorá s obžalovaným Ing. J. D. spolupracovala a mala pre neho zobrať finančné plnenie v súvislosti s podpisom, o ktorý svedok Ing. T. W. usiloval, alebo išlo o „dohodenie obchodu“ zo strany obžalovaného Ing. J. D. známemu S. T. v súvislosti s vývozom riečneho sedimentu, z ktorého obchodu zúčastnené strany pre obžalovaného Ing. J. D. rátili s istým druhom provízie, prípadne išlo o právnymi a aj internými predpismi úradu, na ktorom obžalovaný Ing. J. D. pracoval, tolerované, neformálne odporúčenie účastníka správneho konania na jeho v budúcnosti prípadného obchodného partnera, o ktorom napríklad správny orgán má vedomosť, že podniká v tej istej oblasti ako účastník správneho konania, pričom v posledne menovanom prípade by išlo zrejme len o prípad etický, avšak nemuselo by ísť o prípad, z ktorého je potrebné vyvodzovať trestnoprávne či disciplinárne následky“.

Špecializovaný trestný súd po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní nemal za preukázané, že v tomto prípade žiadaná suma spĺňala náležitosti úplatku tak, ako ho definuje Trestný zákon, a to predovšetkým z toho dôvodu, že nebola preukázaná súvislosť žiadanej sumy zo strany S. T. s vybavovaním vyššie uvedeného vyjadrenia. Špecializovaný trestný súd dospel k záveru, že ani okolnosti súvisiace so spôsobom vybavenia žiadosti nenasvedčujú tomu, že by S. T. akýmkoľvek spôsobom prispel k tomu, že sa vyjadrenie nakoniec podpísalo, resp. chýba dôkaz svedčiaci o prepojení aktivít S. T. a obžalovaného Ing. J. D., pričom len logický kontext umožňujúci aj takýto výklad, pre uznanie viny v žiadnom prípade nemôže stačiť. Síce v dokumentovaných a nikým nespochybňovaných rozhovoroch medzi S. T. a Ing. T. W. sa súvislosť s podpisom pod vyššie opísané vyjadrenie spomína, avšak nie je vylúčené, resp. nemožno s absolútnou istotou dospieť k záveru, že S. T. známost' s obžalovaným Ing. J. D. nezneužíval a z dôvodu efektívnejšieho vybavenia plnenia žiadosti o poskytnutie finančnej sumy nehovoril pravdu. Podľa Špecializovaného trestného súdu totiž na základe výsledkov vykonaného dokazovania je možné pripustiť aj alternatívu prezentovanú obžalovaným Ing. J. D., ktorý kontaktoval Ing. T. W. so S. T. vzhľadom k tomu, že predtým sa rozprávali o type podnikania, ktorého sa tento prípad týka, pričom obžalovaný Ing. J. D. S. T. sľúbil kontakt na osoby, ktoré sa takýmto typom podnikania zaoberajú. V tomto smere však podľa Špecializovaného trestného súdu vykonanými dôkazmi bolo aj preukázané, že obžalovaný Ing. J. D. za túto aktivitu rátil s istým druhom provízie, o čom svedčil obsah telefonického rozhovoru so S. T. z 19. marca 2013.

Špecializovaný trestný súd vyššie uvedené skutkové závery pretransformoval aj do nového znenia skutkovej vety napadnutého rozsudku, ktorá však podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z hľadiska objektívnej stránky konania obžalovaného Ing. J. D. a ním spôsobeného následku nie je totožná so skutkom, pre ktorý bola podaná obžaloba. Podľa skutkovej vety podanej obžaloby v tom čase obvinený Ing. J. D. ako prednosta Obvodného úradu životného prostredia Dunajská Streda prostredníctvom sprostredkovateľa S. T. od Ing. T. W. žiadal a aj prijal úplatok za podpis na „Vyjadrenie z hľadiska záujmov odpadového hospodárstva“ z 18. februára 2013, ktorá bola právne

posúdená ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pričom podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku obžalovaný Ing. J. D. len sprostredkoval kontakt medzi S. T. a Ing. T. W. ako dvomi fyzickými osobami zaoberajúcimi sa tým istým typom podnikania, za čo očakával istý druh provízie, ktorá ale už bola právne posúdená ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Pokiaľ medzi skutkom uvedeným v obžalobe a skutkom uvedeným v rozsudku nebude zhoda ani čo do konania ani čo do následku, potom predmetom rozsudku je iný skutok, než ktorý bol predmetom obžaloby a išlo by o porušenie obžalovacej zásady, že súd môže rozhodnúť len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobe. V takomto prípade ide o iné konanie a iný následok než aký bol uvedený v obžalobe.

V tomto smere z platnej judikatúry týkajúcej sa totožnosti skutku vyplývajú v podstate tieto závery:

Na totožnosť skutku nemôže mať vplyv zmena formy zavinenia, zmena motívu účelu konania, miesta spáchania skutku, času, kedy k jeho spáchaniu malo prísť. Taktiež sa totožnosť skutku nemení, keď odpadnú niektoré jeho vlastnosti. K zachovaniu totožnosti skutku stačí, ak v skutku, tak ako je popísaný v obžalobe a ako bol zistený na hlavnom pojednávaní, bude zachovaná aspoň totožnosť konania. V takomto prípade sa totožnosti skutku nedotknú nielen zmeny v mieste, čase spáchania činu, spôsobu zavinenia, ale ani zmeny v následku. Ďalej je možné, že v obžalobe bude tvrdené, že konanie spôsobilo len jeden následok, ale na hlavnom pojednávaní sa preukáže, že bolo spôsobených niekoľko následkov. K následku uvedenému v obžalobe pristúpil následok ďalší, pričom pristúpením ďalšieho následku toho istého konania sa nič nemení na totožnosti skutku. Totožnosť skutku je zachovaná aj pri zmenách v rozsahu následku. K zachovaniu totožnosti skutku stačí ďalej, pokiaľ v skutku, ktorý je popísaný v obžalobe a následne zistený na hlavnom pojednávaní, je totožný následok. Do rámca uvedeného spadajú aj prípady, keď nastanú zmeny vo forme účasti obžalovaného na trestnom čine. Napríklad obžaloba bola podaná pre návod, pomoc k trestnému činu a na hlavnom pojednávaní sa zistí, že obžalovaný spáchal dokonaný trestný čin. Nie je preto návodcom, či pomocníkom, ale páchatelom, či spolupáchatelom trestného činu. Aj v týchto prípadoch ide o ten istý následok. Pri organizátorstve, pomoci, či návode k trestnému činu smeruje konanie proti konkrétnemu individuálnemu objektu a mieri k rovnakému následku. Následok dokonaného trestného činu, vlastne smerovanie k nemu, je to, čo udržiava totožnosť skutku.

Totožnosť skutku bude zachovaná aj vtedy, keď na hlavnom pojednávaní budú zmenou dotknuté nielen skutočnosti, ktoré tvoria konanie, ale aj skutočnosti, ktoré tvoria následok a to vtedy, pokiaľ konanie a následok v podobe popísanej v obžalobe a konanie a následok po zmenách, ku ktorým došlo na hlavnom pojednávaní, budú aspoň čiastočne totožné. Ide teda o prípady, keď príde súčasne k čiastočnej zmene tak konania ako aj následku. Napríklad totožnosť skutku bude zachovaná, pokiaľ sa spresnia nepresné údaje obžaloby o konaní a následku. Totožnosti skutku sa nedotknú ani také zmeny, keď niektoré skutočnosti, ktoré tvoria konanie a následok popísaný v obžalobe odpadnú, prípadne pristúpia. Totožnosť skutku nemení ani to, že obžalovaný bol uznaný vinným, že sa obžalobou stíhaného skutku dopustil za okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby, t. j. ak na hlavnom pojednávaní sa preukázali aj skutočnosti, ktoré opodstatňujú použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v posudzovanom prípade však totožnosť skutku, vzhľadom na zásadnú zmenu a rovnako tak zásadnú rozdielnosť konania obžalovaného Ing. J. D. a ním spôsobeného následku, nebola zachovaná. V tomto smere potom odvolacie námietky obžalovaného Ing. J. D. vyhodnotil ako odôvodnené, a preto zrušil napadnutý rozsudok aj na podklade jeho odvolania.

Na druhej strane Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že skutkové závery Špecializovaného trestného súdu, pokiaľ nezistil kauzálnu súvislosť medzi požadovaním sumy 2.000,- Eur od S. T. a podpisom obžalovaného Ing. J. D. na vyjadrení z 18. februára 2013, nie sú úplné a logicky odôvodnené.

V tomto smere sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou špeciálneho prokurátora, pokiaľ tento v odôvodnení podaného odvolania tvrdil nasledovné (ide o doslovnú citáciu):

Túto prepojenosť jednoznačne a bez pochybností preukazujú predovšetkým výpovede svedka (agenta) Ing. T. W., ktoré súd nesprávne vyhodnotil. V prvom rade je treba uviesť, že T. W. nijako svojim správaním, alebo verbálnym prejavom neinicioval a nevyprovokoval u obžalovaného, alebo u svedka S. T. ani myšlienku na vypýtanie úplatku. Nedal však podnet ani na akýsi obchod spočívajúci v dohodnutí vývozov riečného sedimentu v budúcnosti. Práve naopak, toto vôbec nebol účel jeho návštevy u D. a následne u T.. O zaplatenie sumy vo výške 2000 eur, ktorú svedok W. z okolností prípadu a správania oboch zainteresovaných osôb (D. a T.) veľmi správne už v počiatočnom štádiu vyhodnotil ako úplatok, bol požiadaný zo strany T. na základe predchádzajúcej požiadavky obž. D., pričom ihneď po tom, ako sa presvedčil, že v skutočnosti od neho požadujú úplatok, rozhodol sa, že vec nahlási polícii, čo aj urobil a bol ochotný pôsobiť ako agent. Už v nasledujúci deň po prvom stretnutí s obž. D., to znamená v čase, kedy mal celý rozhovor zreteľne v pamäti, W. u vyšetrovateľa PPZ dňa 20.3.2013, podal na zápisnicu trestné oznámenie, v ktorom veľmi podrobne popísal, ako prebehol rozhovor medzi ním a D. a následne T.. V tomto trestnom oznámení okrem iného uviedol, že celý problém, ktorý on potreboval vyriešiť bola skutočnosť, že obž. D. nechcel žiadateľovi F. B. podpísať sporné vyjadrenie k plánovanému vývozu riečnych sedimentov. Práve z tohto dôvodu D. navštívil v jeho kancelárii a pýtal sa ho, prečo nechce toto vyjadrenie podpísať. Ihneď na to svedok hovorí (č.l. 2): „Na základe mojej naliehavosti ma Ing. J. D. požiadal, aby som z môjho telefónu...zavolať na číslo XXXX/XXXXXX. Povedal len, že tu je ten pán, s ktorým sa má dohodnúť a rovno mi odovzdal telefón.“ O žiadnom vývoze sedimentov, ktorý by bolo potrebné zabezpečiť sa v tom momente nerozprávali a z celého trestného oznámenia je zrejmé, že počas návštevy u obž. D. vôbec nebola témou ich rozhovoru snaha W. zistiť, kde a s kým sa je možné dohodnúť na vývozech sedimentu, ale výhradne išlo o otázku, prečo D. nechce podpísať žiadosť B. a hneď na to nasledoval telefonát s T., aby sa najskôr oni dohodli. Na trestné oznámenie poukazujem z dôvodu, aby som poukázal na to, že svedok W. už od prvého kontaktu s políciou jednak vypovedal vo všetkých okolnostiach prípadu konzistentne a pravdivo a jednak že už z tohto oznámenia je zrejma základná myšlienka celého konania svedkov a obžalovaného - súhlas so žiadosťou F. B. a podmieňovanie tohto súhlasu stretnutím s W. s T., na ktorom sa mal dozvedieť podmienky, za akých D. súhlas podpíše, a nie ako naznačuje súd akási dohoda dvoch podnikateľov T. s W. na vývoze sedimentov. Po tom, ako mu na nadväzujúcom stretnutí T. povedal, že podpísanie bude stáť 2 plachty (2000 Eur), hneď následne telefonoval W. a tiež T. D. a oznamuje mu, že sa dohodli, na čo D. povedal, že OK, pričom následne sa W. opäť vrátil do kancelárie D., kde po opätovnej prosbe D. predmetné vyjadrenie pred W. konečne popísal.

Dňa 4. 9. 2013 bol svedok W. procesne po vznesení obvinenia vypočutý prokurátorom ÚŠP, pričom vo výsluchu, na ktorom boli prítomní aj obhajcovia obvineného uviedol okrem iného nasledovné: „Na základe tohto som ja v utorok 19. 3. 2013 v poobedňajších hodinách išiel osobne za pánom D. do jeho kancelárie na Obvodnom úrade životného prostredia v Dunajskej Strede a pýtal som sa ho, prečo to stále nepodpísal. Na to pán D. mi povedal, že ten dokument pre pána B. podpíše s tým, že aby som mu dal môj mobil, vytočil telefónne číslo, do mobilu povedal, že ja som J. a dám Ti jedného pána, toto treba vybaviť, a potom všetko bude ok. Podal mi telefón, ja som sa s tým pánom S. dohodol, že v priebehu 30 minút sa stretneme v reštaurácii Legend a tam si všetky veci ujasníme. To, že sa ten pán volá S. mi povedal ešte pred telefonátom pán D. a aj ho oslovil do telefónu týmto menom. Tiež mi ho popísal, že je to taký vysoký silnejší mladší pán. Po tomto telefonáte mi pán D. niečo povedal v tom zmysle, že toto vybavte a bude to ok, ale presne si nepamätám ako mi to povedal, pričom je to uvedené zrejme v tej prvej zápisnici. Ja som sa dostavil do tej reštaurácie, kde ma čakal pán S. T., hneď sa mi predstavil a bolo mi povedané, aby som mu dal 2.000,- Eur a tie patričné dokumenty z obvodného úradu životného prostredia budú podpísané. Hneď zároveň som mu povedal, že nemám takú finančnú hotovosť u seba, z kreditnej karty si viem vybrať len 800,- Eur ale po ďalšom dohovore sme sa dohodli, že celkom plnú výšku v hodnote 2.000,- Eur mu odovzdám v piatok, ale predtým, že si zavoláme.“

Je pravdou aj to, čo uvádza súd, že na hlavnom pojednávaní sa svedok vyjadril, že „on mi povedal, nech mu dám môj mobil, zavolá jeho telefónne číslo, aby som sa s tým pánom dohodol, kedy to môžem

vyviezť.“ Avšak v tejto súvislosti musím poukázať na skutočnosť, že súd pri hodnotení tejto časti výpovede svedka opomenul skutočnosti, ktoré sú zaznamenané na strane 18 zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 14.10.2014, kde na základe návrhu obhajkyne na odstránenie rozporov vo výpovedi, zameranej práve na to, akú reakciu mal obž. D. na otázku W., prečo vyjadrenie nechce podpísať svedok uviedol nasledovné: „Teraz som to tak obsiahlo nevyjadril ako v tej zápisnici, je pravdou to, čo ste čítali ako prvé a dnes som sa nevyjadril tak ... niečo som už zabudol. Uznávam, že z obsahovej stránky ide o rozpor, ale podstata veci spočíva v tom, čo som povedal ešte pred rokom. Už vtedy hovoril D., že toto treba vybaviť a potom bude všetko OK. Ja som to pochopil tak, že mám ísť na tú stretávku a ten dotýčny - prvý dojem bol že je nastrčená figúrka. Akceptoval som to preto, teda kontakt s T., lebo on mi to povedal a cez môj mobil hovoril s tým S.. Ja som aj vtedy myslel na ten papier, ktorý mi mal podpísať, resp. pánovi B. a ktorý mi po stretnutí s T. po podpísaní odovzdal.“ Vo svetle takto vysvetleného rozporu vo výpovedi, ktoré je logické a pochopiteľné ako aj vo svetle oboch predchádzajúcich výpovedí preto nie je zrejmé, prečo súd zobral za dokázanú práve tú časť vety z HP, ktorá je v rozpore s predchádzajúcimi dvoma výsluchmi a ktorú navyše svedok v rámci odstraňovania rozporov poopravil a poukázal na výpoveď z prípravného konania, kde si lepšie pamätal detaily rozhovoru.

Z výsluchu svedka W. je navyše celkom zrejmé, že obsahom jeho stretnutia s T. vôbec nebolo, aby si ako podnikatelia dohodli spoluprácu na vývoze a umiestňovaní zeminy, tomuto W. neprikladal vôbec dôležitosť a dokonca vo výsluchu uviedol, že si nepamätá, či sa na takú tému vôbec bavili, pričom pripúšťa, že sa síce mohli o tom rozprávať, ale iba okrajovo. Dôležitejšie však je, že ak by bolo pravdou, že skutočným dôvodom, prečo obž. D. poslal W. za T. bolo, že chcel, aby sa oni dvaja dohodli na obchode s riečnymi sedimentami, z ktorého očakával aj on určitý podiel, potom by pred týmto telefonátom musel logicky prebehnúť najskôr rozhovor W. a D. na tému obchodovania s takýmito sedimentami a až následne by v nadväznosti na takýto rozhovor nasledoval kontakt s T.. Ak však vychádzame z ustáleného skutkového stavu, je zrejmé, že na takúto tému sa D. s W. pred telefonátom s T. vôbec nebavili. Práve naopak, jedinou témou ich rozhovoru pred vytočením telefónneho čísla T. bolo iba otázka, prečo nechce D. podpísať predmetné vyjadrenie a hneď v nadväznosti na to D. telefonuje T. a hovorí, aby najskôr „toto vybavili“. Keď prišiel W. na stretnutie s T., tak od neho zistil, čo presne mal s ním vybaviť. T. mu povedal, že má zaplatiť 2 plachty, čo W. správne pochopil ako sumu 2000 Eur, ktoré mali byť určené pre D. a potom budú príslušné dokumenty z obvodného úradu podpísané. W. s touto ponukou navonok súhlasil a v nadväznosti na to nasledoval telefonát T. D., v ktorom T. povedal D., že má pre neho v súvislosti s vecou pána W. 1000,- Eur, na čo D. odpovedal „dobre, potom sa to dorieši“. Navyše tu poukazujem na dôležitú časť zaznamenaného rozhovoru medzi W. a T. z 22.3.2013, v ktorom samotný T. hovorí: „P. som zavolať, podpíš to, sme dohodnutí“ (7. strana slovenského prepisu), takže je preukázané, že až následne po tom, ako sa D. uistil, že sa W. s T. dohodli na určitej sume peňazí, o ktorej na základe telefonátu s T. vedel, že najmenej 1000,- eur z nej dostane on, po návrate W. od T. konečne podpísal sporné vyjadrenie. Všetky hore uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že obž. D. poslal W. za T. jednoznačne s vedomím, aby T. W. vysvetlil podmienky, za akých D. predmetné vyjadrenie podpíše, pričom podmienkou bolo, aby W. zaplatil za podpis príslušný úplatok a až následne keď vedel, že W. jeho požiadavku pochopil a prisľúbil, že zaplatí, tak v nadväznosti na to došlo z jeho strany k podpisu.

Navyše je potrebné uviesť, že medzi W. a T. nikdy nedošlo k žiadnej dohode o navázaní riečnych sedimentov na pozemky, ktoré by W. zabezpečil T.. Z výpovedí oboch svedkov, ako aj z obsahu obrazovo-zvukového záznamu z ich stretnutia je celkom jednoznačné, že keď sa bavili o konkrétnej sume peňazí, bolo to nie v rovine odmeny za zaobstaranie pozemkov na vývoz sedimentov, ale výhradne sa vždy jednalo o sumu, určenú obž. D.. Túto skutočnosť svedok T. v obrazovo-zvukovom zázname niekoľkokrát zopakoval a zdôraznil, že on je iba poštár, resp. sprostredkovateľ a že peniaze sú určené D.. Je možné polemizovať o tom, že časť peňazí si plánoval nechať T. aj pre seba, avšak je preukázané, že minimálne sumu 1000 Eur z tejto sumy mal dostať D. a tento bol s tým jednoznačne uzročený, čo potvrdil svojim vyjadrením T., že „dobre, potom sa to dorieši“. Je tiež možné, že T. mal záujem, aby sa s W. dohodol aj na obchodnej spolupráci, avšak k takejto dohode v skutočnosti vôbec nedošlo, a preto je nelogické tvrdiť, že hneď po prvom stretnutí s W. by už D. hlásil, že mu dá 1000 eur za

sprostredkovanie obchodu. Jediným logickým vysvetlením je, že účelom stretnutia T. s W. bolo dohodnutie úplatku pre D. a následne jeho prevzatie, o čom D. vedel. Dokumentuje to predmetný rozhovor, kde napríklad sa pýta W.: „za čo mám Vám platiť?“ na čo mu odpovedá T.: „No nie mne, ale P...lenže P. robí všetko cezo mňa“ (strana 1 prepisu). Dôvod, prečo obž. D. si nevypýtal úplatok priamo od W., ale poslal ho za T. jasne vysvetľuje samotný T. v obrazovo zvukovom zázname, kde na otázku W. „No ale potom mi to P. prečo nepovie?“ odpovedá: „P. to nikomu nepovie, nikto nikomu nič nepovie, bojí sa o zamestnanie...my pracujeme spoločne“ (strana 2 prepisu).

Na základe posúdenia konania obvineného Ing. J. D. je teda zrejmé, že svojim konaním (neochota vydať požadované potvrdenie) umelo vytvoril podmienky na korupčné správanie a nasmeroval svedka W. k T., s ktorým bol dohodnutý, aby v jeho mene dohadoval záležitosti, ktoré sa obával dohadovať priamo on, aby tým neohrozil svoje zamestnanie. Keď sa presvedčil, že za podpis mu bude daný úplatok, až na základe toho potom vyjadrenie podpísal. Bolo teda preukázané, že cez sprostredkovateľa si vyžiadaval, resp. nechal sľúbiť úplatok najmenej vo výške 1000,- Eur a takto konal ako verejný činiteľ (prednosta Obvodného úradu životného prostredia v Dunajskej Strede) a v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu (ktorou činnosť prednostu obvodného úradu životného prostredia pri vydávaní potrebných stanovísk k možnosti vyvážať sedimenty v minulosti bezpochyby bola). Z týchto dôvodov mal súd pre odsúdenie obž. Ing. J. D. použiť právnu kvalifikáciu zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedenej analýzy skutkového stavu, ktorá mapuje konanie obžalovaného Ing. J. D. a svedkov Ing. T. W. a S. T. tak, ako si to svedok Ing. T. W. bezprostredne pamätal, nemal pochybnosti o prepojenosti a kauzálnej súvislosti medzi požadovaním sumy 2.000,- Eur svedkom S. T. a podpisom obžalovaného Ing. J. D. na vyjadrení z 18. februára 2013.

V tomto smere odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa mal za to, že práve časový kontext na seba nadväzujúcich konaní jednotlivých aktérov tejto kauzy dáva spoľahlivý záver o objektívnej a subjektívnej stránke konania obžalovaného Ing. J. D. a ním sledovaného následku. Pokiaľ by tomu tak nebolo, obž. Ing. J. D. by nemal najmenší dôvod sprostredkovať kontakt medzi svedkom Ing. T. W. a svedkom S. T. prostredníctvom cudzieho mobilného telefónu, teda utajeným spôsobom. Taktiež je logické, že vzhľadom na osobu prostredníka obžalovaný Ing. J. D. nemusel so svedkom Ing. T. W. hovoriť o podmienkach, za akých podpíše predmetné vyjadrenie. Na druhej strane ale trval na dohodnutom stretnutí - „toto treba vybaviť a všetko bude OK!“ Čo je ešte ale dôležitejšie a čo treba zdôrazniť, je fakt, že obžalovaný Ing. J. D. za tých istých podmienok, potom čo zistil, že došlo k dohode medzi svedkami Ing. T. W. a S. T., v prítomnosti svedka Ing. T. W. podpísal predmetné vyjadrenie a odovzdal mu jeho kópiu. Zrejme všetkým ušlo pozornosti, že požadované výpisy z katastra nehnuteľností boli zabezpečené až po tomto podpise na vyjadrení, a to 19. marca v čase od 19.33 do 19.41, čo svedčí pre záver, že išlo len o umelo vytvorenú prekážku, ktorej podstatou bolo len navodiť podmienky ku korupčnému správaniu. A k tomuto skutočne aj došlo potom, čo svedkovi Ing. T. W. boli oznámené podmienky podpisu poskytnutím sumy 2.000,- Eur, ktorú sumu akceptoval, čo bolo svedkom S. T. obžalovanému Ing. J. D. následne telefónom sprostredkované a tento bol s týmto uzrozmeneý (viď aj jeho následná reakcia). Bolo by v rozpore s elementárnou logikou, aby obžalovaný Ing. J. D. bol uzrozmeneý so sumou 1.000,- EUR za nič, čo 19. marca 2013 nebolo predmetom prvého stretnutia medzi obžalovaným Ing. J. D. a svedkom Ing. T. W.. Skutočnosť, že svedok S. T. v tejto veci vystupoval len ako prostredník, nakoniec spoľahlivo dokumentujú aj zaznamenané telefónne hovory medzi svedkami Ing. T. W. a S. T. z 22. marca 2013.

Presvedčivosť týchto dôkazov v celom ich kontexte nepochybne viedla k tomu, že S. T. potom, čo bol vo veci tiež obvinený, následne uzatvoril dohodu o vine a treste, ktorá bola aj schválená (mimochodom v senáte zloženom z tých istých sudcov, ktorí rozhodli aj vo veci obžalovaného Ing. J. D.), pričom právne posúdenie jeho konania ako účastníctvo vo forme pomoci na zločine prijímania úplatku podľa § 21 ods. 1 písm. d/, § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v plnom rozsahu korešpondovalo s dovtedy existujúcou dôkaznou situáciou.

Rovnako tak ale svedčí aj pre záver, že najmä zo strany S. T. už v procesnom postavení svedka, došlo k prezentácii faktov spôsobom, ktorý mal nielen minimalizovať jeho zavinenie, ale hlavne zavinenie spriaznenej osoby, a tou bol jednoznačne obžalovaný Ing. J. D.. Špecializovaný trestný súd namiesto toho, aby logicky vyhodnotil najmä časovú súvislosť a obsah dôkazov dokumentujúcich slovné prejavy a správanie sa vyššie uvedených osôb z 19. marca 2013, oveľa väčšiu pozornosť venoval logickému a gramatickému rozboru následných vyjadrení obžalovaného Ing. J. D. a najmä svedka S. T., ktoré však už boli kontaminované a bezpochyby produkované v snahe minimalizovať ich zavinenie a toto čo najviac prispôsobiť dovtedy zabezpečeným dôkazom, najmä pokiaľ išlo o obžalovaného Ing. J. D.. Týmto postupom potom dospel ku skutkovým záverom, ktoré mali skôr špekulatívne pozadie s absenciou logického základu a ktoré sa potom premietli aj do právnej kvalifikácie na tom skutkovom podklade, ktorý už z hľadiska konania obžalovaného Ing. J. D. a ním spôsobeného následku, nebol totožný so skutkom uvedeným v obžalobe podanej špeciálnym prokurátorom.

Z týchto dôvodov potom Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolaní podaných tak obžalovaným Ing. S. D. ako aj špeciálnym prokurátorom podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil v celom rozsahu pre chyby v napadnutých výrokoch, keďže sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Následne podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v naznačenom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom pri posúdení otázky viny obžalovaného Ing. J. D. bude musieť rešpektovať právny názor uvedený v tomto rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol vo veci rozsudkom sám rozhodnúť pre absenciu správne zisteného skutkového stavu veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.